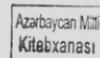

RƏSUL RZA

Seçilmiş əsərləri

BEŞ CİLDƏ

I cild

Sənqətə
Qəzəbə Websit

NƏSİMİYƏ, FÜZULİYƏ, SABİRƏ AÇIQ MƏKTUB

(Onlara məhəbbət, bəzilərinə ibrət üçün)

Düşünürəm:
haqqım varmı
sizə
ustadım,
babam deyəm,
atam deyəm.
Yoxsa utanım,
susum;
yolunuza, işinizə
yadam deyə.
Qazanmışəmmi
övlad haqqını
zohmətimlə,
məhəbbətim, nifratimlə,
cosarətimlə!
Sağ olun!
Sağ olun ki,
heç bir zaman
başqa xalqə xor baxmadınız.
Tarixa İnsan düdü,
İnsan qaldı adınız.
Düşünürəm
balkə yanınızda qəbahətim var.
Balkə bu babətdən
az-çox xəcalətim var.
Xalqın taleyində
ağrı günlər az olmayıb.
Sağ olun!
Sağ olun ki,
neçə-neçə
sınaqdan keçə-keçə
qəlbiniyi, şerinizi
qozab-kın yuvası etmədiniz.
Biza haqsızlıq eləyən
təklərə görə,
minlərə, milyonlara

düşmən gözüylə baxmaq
yoluyla getmodiniz.
Mən xalqımı sevirəm!
Bu sözün arxasında
ömrümün çotin illeri var,
ümidiłarı, arzuları, nisgilləri var...
Bu sözün özündə
məhəbbət var
yaxşı insanlara,
başqa xalqlara;
taleyinə yadlar
hökəm elayonlora
daha çox.
Mən xalqımı sevirəm,
ancaq mənimkildir deyə yox.
Sevirəm, cüntü
o azadlıq qurban verib
Babəkinin.
O qardaşlıq güciylə
yaradıb bugünkü Bakını.
O Lenina silahdaş verib
Nərimanunu.
İnsanlığa böş eləyib
Sizi, Mirzə Cəlili,
İsrafil, Çingiz İldırımı,
Natəvəni, Xiyabanını.
Yalnız tanınmışları yox,
ona şöhrət gotiran
minbirini sevirəm.
Şöhrət götirməyənlər
nifrat götirməyibsa,
onlar da monimkildir.
Başqa xalqlara
nə nifratim,
nə pis niyyətim olmuşdur.
Kim nə deyir, desin
Karvan keçər...
zingildəyən Alabaşdır.
Özümüüzün də pisini,
özgəsininkini də
bir insan qozəbiyələ

bir şair nifrətilə
nə eşidən qulağım,
nə görən gözüm olub.
Hər zaman ehtiyatında
dönük, namərd, nankor
yandırıb küla döndərən
sözüm olub.
Sağ olun ki,
gələcək övladlara
kin deyil,
məhəbbəti vəsiyyət etdiniz.
Nə İsa deyən kimi
“bir üzünə vurdular,
o birini çevir!”
yoluyla getdiniz.
Bizo mərdlik, adalət
böyük insan qəlbini tapşırınız.
Nə aciz olun dediniz,
nə qılıqsız.
Filantropluğun,
mütliliyi bizo ırs qoymadiniz.
Düşmənlə düşmən kimi,
dostla dost kimi!
Elə deyilmi,
Ata Sabir!
Dədə Füzuli!
Baba Nəsimi!
Siz bir bohəli ağaca
daş atıb deyə,
əliniza keçənин
dərisini soymadınız.
İnsan məhəbbətinin,
sədaqətin, mərdliyin
tərənnümündən doymadiniz.
600 il masafadən görür aləm
səni Holob meydanında, –
qanına qoltan.
Hanı fitva verən,
hanı soyan,
Hanı boyununa kəndir atan,
böyük ustad!

Yaşadın könlü qubarlı,
dili gileyi.
Ucaldanda məhəbbətin
ölümüsüz heykəlini,
demədin ki, yadelli,
bir ərəb qızıdır Leyli,
Macnun – bir ərəb oğlu.
Dedin: şair
dərdililərə həmdərd doğulur.
Qələminlə “Leyli və
Macnun” da bir az azəriləşdişə,
bunun yamanlığı varmı bir kəso!
İran, Türkiyə, Hindistan.
Yaxın, uzaq qonşular.
Ortada Azərbaycan.
Çəkilməz dəndləri,
göynökleri, müsibətləri
sənə ağır golirdi.
İnsan – qardaş deyəndə
gözünün qarışına
müberizə yolunda
canlarından keçənlər,
yoxsul, fağır golirdi.
Sağ olun!
Çox yaşayın,
aziz, böyük babalar!
Sözünüzdə nə qəraz,
na başqa xalqa nifrat var.
Canlı ürək var.
Böyük amal,
sərt həqiqət var...
Sağ olun, var olun!
Əziz, böyük babalar!
Sizə ustadım,
siza babam deməyə,
sizo atam deməyə
haqqım var.

1960